

Phần 14

Chương 66 An Diệc Kỳ

Bốn người đi tới phòng trị liệu, tuyệt không một ai ngăn cản, bởi vì tất cả đều đã quen, sau một lúc thì thấy bóng dáng của Dương Bộ.

Dương Bộ cũng đã thấy họ, vừa nhìn đã biết là Mặc Mặc bị thương, ông cũng chỉ biết im lặng, cô bé này đã thành khách quen của họ rồi.

“Vào trong đi.” Không hề hỏi lí do bị thương, Dương Bộ nói thẳng.

Mặc Hi đi vào căn phòng Dương Bộ chỉ.

Ngồi trên giường, tĩnh dưỡng.

Cách đó ngàn dặm, ở thành La An phồn hoa, nơi mà khi đã đến thành La An thì ai cũng muốn ghé thăm - học viện Andara Di - Võ.

Lúc này, trong học viện Andara Di - Võ có nhiều dãy phòng nhỏ, đây là nơi ở của học sinh.

Ở trong một căn phòng ở đó, có một cậu nhóc khoảng chừng 11, 12 tuổi đang ngồi trong phòng khách, đối diện với màn hình trên vách tường, trong tay cầm một thứ giống như điều khiển không chế thứ gì đó, thân thể cũng vì vậy mà rung động kịch liệt.

“Giết, giết, giết! Ha ha! Đấu với ta mà không xem kĩ xem ta là ai?” Cậu nhóc chơi đến phần khích mà gào lên.

Mái tóc của cậu nhóc kia vậy mà lại là màu bạc, nhưng chân tóc vẫn có màu đen, có thể thấy rõ, mái tóc màu bạc này là hàng nhuộm. Môi hồng răng trắng, làn da nõn nà, đôi mắt to mà xếch, lông mi cũng cong lên kiêu ngạo, rõ ràng sau này sẽ thành một chàng trai rất đẹp trai.

“Này, Kỳ, đoán xem tớ đã tìm được cái gì?” Ngay sau đó, một giọng cũng của trẻ con vang tới, mang theo khoe khoang và kinh ngạc.

“Rầm!” một tiếng, cửa bị đẩy ra, chủ nhân của tiếng nói xuất hiện, cũng đại khái khoảng 13 tuổi, mặt trái dưa, mắt to, khoe miệng mang nụ cười tà ác, lúc này trong tay đang cầm một cuốn tạp chí.

“Mặc kệ cậu, đừng làm âm ỉ tớ.” Cậu nhóc bị gọi là Kỳ không thèm quay lại nhìn mà nói luôn.

“Thật hết nói.” Khô Lạp nhàm chán nói, chen chân vào giữ cho cửa khỏi đóng lại, tiếp theo đi về phía phòng khách. Thoáng cái đã nhào vào trong sofa,

cầm tạp chí trong tay giơ cao trước mặt cười nói: “Tớ nói An Diệc Kỳ, cậu thật không muốn biết à? Cậu xem, ba ba cậu nhận con gái nuôi nè!”

Không sai, cậu nhóc trước mắt này đúng là An Diệc Kỳ, con trai của An Dĩ Mẫn, mà tạp chí trong tay Khố Lạp đúng là giới thiệu về chuyện trên buổi tiệc hôm ấy. Trong vòng vài ngày, tin tức An Dĩ Mẫn nhận con gái nuôi đã lan ra, thành La An cũng không ngoại lệ.

An Diệc Kỳ run người, chuyện này đã lan ra trong học viện, cậu nhóc nghe nói, hét lớn: “Lão già kia làm cái gì, cũng chẳng liên quan tới bản thiếu gia!” Chỉ là trong giọng điệu lộ ra sự tức giận

“Yên tâm, yên tâm! Thiên phú của cậu tốt như vậy, ba của cậu sẽ không bỏ được cậu đâu!” Khố Lạp vui sướng khi người gặp họa: “Nhưng, thiên phú của con gái nuôi của cha cậu hình như rất tốt, Dĩ năng giả sơ cấp không chịu nổi một chiêu của cô nàng, hình như cậu là Dĩ năng giả trung cấp.”

Ánh cam nhạt lóe lên, một lưỡi dao gió xuất hiện, nháy mắt bay về phía Khố Lạp, Khố Lạp sợ đến lăn một cái, rớt xuống khỏi sofa, lưỡi dao gió kia trực tiếp cắt qua sofa, cắt mất một góc sofa, tim Khố Lạp nhảy dựng, kêu lên: “An Diệc Kỳ cậu muốn giết tớ à?”

“Hừ, nói nhiều lời rác rưởi đó thì tớ không khách khí.” Mặt An Diệc Kỳ giận dữ, hừ một tiếng, xoay người đi chơi trò chơi tiếp, chỉ là thao tác hơi rối loạn.

“Được được được! Tớ không chọc cậu, là tớ tự làm.” Khố Lạp cũng biết giờ tâm trạng của An Diệc Kỳ không tốt, lại nói, họ là bạn tốt, anh em tốt, sẽ không giận nhau vì chút chuyện này. Hơn nữa, thật sự cậu không đánh lại An Diệc Kỳ.

Nằm xuống sofa lần nữa, Khố Lạp mở tạp chí, thật ra vừa rồi hấn vừa giật được tạp chí này đã vội chạy tới đây chưa kịp xem, vừa rồi cũng chỉ là liếc qua tiêu đề trên trang bìa mà thôi, bắt chéo chân, mở ra coi, không tìm được kêu lên:

“Oa, cô bé này trông rất đáng yêu.”

“Trời, đủ tàn bạo! Ra tay đánh đủ hung ác! Cô bé này đúng là cạp cái! Thật sự đáng tức!”

“Cậu này nói rất hay, nụ cười cũng đẹp, trời ạ, hành động cũng đẹp như thế!”

“Thật một quyền đã đánh bại rồi!? Hơn nữa, biểu cảm này cũng... thật lạnh!”

“...”

“A, xem xong rồi. Lại nói, tên mẹ của cô bé này là Mặc Mặc đấy, thật đáng yêu.” Khố Lạp gấp cuốn tạp chí lại, quay đầu, đột nhiên thấy khuôn mặt đầy tức giận của An Diệc Kỳ, sợ đến run người, hồi lâu sau mới vỗ vỗ ngực, “Tớ bảo này An Diệc Kỳ, cậu thật sự muốn giết tớ phải không?”

An Diệc Kỳ liếc qua thằng nhóc, giật cuốn tạp chí, xem thường nói: “Lợi hại? Xinh? Lạnh? Đáng yêu? Hừ, để tớ xem xem lão đầu tử kia nhận nuôi dạng con gái gì?!”

Nói xong, đưa mắt, nhìn cuốn tạp chí trong tay, cả người như bị sét đánh, ngây ngốc tại chỗ, nhìn chăm chăm tấm ảnh chụp Mặc Hi.

Khố Lạp thấy dáng vẻ của An Diệc Kỳ, nghi hoặc hỏi: “Thế nào?”

Chỉ là An Diệc Kỳ không trả lời, mắt không chớp lấy một cái.

“Không phải là tức đến ngu luôn chứ? Thật ra không cần lo lắng! Nói thế nào cậu cũng là con trai ruột của chú ấy, chú An sẽ không bỏ được cậu, vừa rồi tớ giống đấy!” Khố Lạp còn tưởng An Diệc Kỳ bị chuyện này chọc giận, vội vàng an ủi: “Cho dù thật bỏ được, còn có anh em ở đây! Ha ha!”

“Này, rút cuộc cậu bị sao vậy?” Thấy An Diệc Kỳ vẫn không nhúc nhích, cuối cùng Khố Lạp không nhịn được mà chụp vai cậu.

Theo cú chạm của Khố Lạp, người An Diệc Kỳ rung lên, cuối cùng cũng thanh tỉnh lại.

Túm chặt tạp chí trong tay, khoe miệng càng giương càng lớn, trong mắt là mừng vui vô hạn, đột nhiên quay đầu đưa hai tay túm lấy bả vai Khố Lạp, hét lớn: “Cô bé! Là một cô bé, thật sự là cô bé! Ha ha ha ha! Tớ đã tìm thấy rồi, ha ha!”

“Ồ...” Khố Lạp bị An Diệc Kỳ lắc đến mù đầu, nhưng càng khiến cậu thêm nghi hoặc: “Cô bé? Cô bé gì?”

“Chính là cô bé á!” An Diệc Kỳ thật hưng phấn, bỏ Khố Lạp ra, cầm tạp chí giơ trước mặt Khố Lạp, kêu lên: “Ha ha, còn nhớ không, đây chính là cô bé kia đấy, chính là bé đó! Ha ha, cuối cùng lão đầu tử cũng làm được một chuyện đúng đắn! Ha ha! Sau này bé là em gái của tớ, nói cách khác, sau này tụi tớ ở cùng một chỗ, mỗi ngày đều có thể gặp bé! Ha ha! Ha ha ha!”

“...” Thấy bộ dạng An Diệc Kỳ cười ngây ngô, không biết những thiếu nữ yêu thích cậu ta mà thấy biểu hiện này sẽ có cảm tưởng gì, Khố Lạp hơi ác ý nghĩ.

“Không được! Tớ phải về nhà! Về nhà ngay bây giờ!” Tiếng cười ngưng lại, An Diệc Kỳ lại hét lên, định chạy ra ngoài.

“Này! Ê ê! Kỳ! Chưa hết học kỳ thì chưa ra được mà!” Khố Lạp sững sờ, vội hét lên, thế nhưng đã chẳng còn thấy được bóng dáng của An Diệc Kỳ, chỉ còn biết thở dài.

Nhặt tạp chí rút dưới đất lên, nhìn khuôn mặt cười mông lung trên trang bìa, một lúc sau, lầm bầm: “Cô bé? Ủ... thật sự là cô bé liều lĩnh.”

Chương 67

Hành Động Trong Đêm

 ường An Lâm, khu biệt thự quý tộc.

Buổi trưa, ánh mặt trời rực rỡ, trong một gian biệt thự cỡ vừa tọa lạc trên bãi cỏ xanh, cánh cửa ban công lầu hai mở rộng, một ngọn cây cao vừa tầm ban công đó, tạo nên mảng màu xanh lục âm áp cho chỗ này, cảnh vật mang vẻ sáng sủa.

Dưới bóng cây xanh, là một chiếc bàn thủy tinh màu trắng kiểu Âu, mấy chiếc ghế bành bao quanh nó cũng mang một màu trắng tinh.

Mặc Hi mặc một bộ đồ màu trắng đơn giản, ngồi trên một chiếc ghế bành trong số đó, tay đang cầm một tờ báo xem.

“A, An Dĩ Mẫn làm việc rất nhanh chóng, nhưng lại không diệt cỏ tận gốc.” Buông tờ báo trong tay xuống, Mặc Hi dựa lưng vào ghế, khẽ nói.

Tờ báo ở trên bàn, tiêu đề lớn nhất là “Tập đoàn Hạo Hoa bị tập đoàn An thị thôn tính, gia đình tổng tài Hạo thị lưu lạc thành dân nghèo”.

Mà cái tập đoàn Hạo Hoa đúng là của gia đình thẳng nhóc đã nhục mạ nhóm Mặc Hi hôm yến tiệc, là tập đoàn của người được người phụ nữ kia gọi là cha của Kiến Vũ, trong vài ngày tình thế bị lật ngược dưới thế công của An Dĩ Mẫn.

Chỉ là, người lại có thể đào thoát được rồi.

Rũ mắt xuống, nhìn phần viết về chỗ ở hiện tại của nhóm người Hạo Kiến Vũ, trong ánh mắt mang một mảnh thâm thúy không ai thấy.

“Tiểu thư, đại nhân bảo cô xuống dưới ăn cơm.” Bên tai truyền đến tiếng của Hà San, là bảo mẫu của nhà Mặc Hi.

Mặc Hi đưa mắt cười với Hà San, nhảy từ trên ghế xuống, “Dạ biết, đi thôi.”

Đi xuống dưới lầu. Bây giờ cô không phải ngày ngày chạy tới sân huấn luyện như lúc trước, chỉ cần thỉnh thoảng tỷ thí với Khoát Hải. Bởi vì cô cần kinh nghiệm thực chiến với năng lực ứng biến, còn cần tu luyện năng lực linh hồn, trong nhà cũng có một sân huấn luyện nhỏ đơn giản, không cần phải tới bên kia.

Xuống tới dưới lầu, thì đã thấy Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, cười bước qua, ngồi ở chỗ riêng cho mình, cười nói: “Con đến rồi, ăn cơm đi ạ.”

“Ừ... ăn cơm.” Chu Tiểu Trúc lên tiếng, lại há miệng, liếc Mặc Phàm một cái, nhưng không nói gì, cầm chén cơm lên.

Một bữa cơm hơi yên tĩnh, một lúc sau, Mặc Hi ăn xong lau miệng, liền buông chén cơm, cười nhẹ nói với Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc: “Hi hi... cha mẹ có chuyện gì thì cứ nói, không cần phải... như vậy đâu!”

Dị trạng của họ lúc ăn cơm Mặc Hi có thấy, chỉ là chờ đến giờ mới hỏi.

“A...” Chu Tiểu Trúc mở miệng nhưng cái gì cũng không nói, nhìn về phía Mặc Phàm, “Anh nói đi”.

“Khụ”, Mặc Phàm đưa tay ho khan một tiếng, cũng mở miệng, nhưng không nói ra lời nào.

“Ha ha! Con là con gái của bố mẹ nha, có chuyện gì mà không nói nên lời đây?”

“Mặc Mặc nói đúng, vẫn là đề mẹ nói đi.” Chu Tiểu Trúc cười ôn nhu nói: “Là như vậy, anh trai của cha con, chính là bác cả của con, việc làm ăn gặp chút vấn đề, nên muốn đến ở nhờ nhà chúng ta một thời gian.”

“A,” nghe một câu, Mặc Hi đã hiểu ngay ra vấn đề. A, tại sao trước giờ họ chưa từng gặp qua vị bác cả này? Giờ lại nhảy từ đâu ra đây? Ví dụ như thế đã quá nhiều, nhưng việc thế này cô cũng không để ý, vừa thấy ánh mắt lo lắng của Mặc Phàm, cười nói: “Chuyện này cha mẹ quyết định là được rồi, dù sao chỗ này rộng như vậy, cứ tùy tiện.”

“Ừ.” Mặc Phàm buông lỏng rõ ràng. Lại nói thêm mấy câu, Mặc Phàm với Chu Tiểu Trúc trở về phòng, Mặc Hi cũng đứng dậy, nhìn về phía Hà San đứng bên cạnh, bình thản nói: “Nếu bọn họ đến, cô cũng biết phải làm thế nào.”

“Vâng, tiểu thư.” Hà San gật đầu. Chuyện như thế cô cũng rõ ràng, công việc của cô là bảo mẫu, cũng là bảo mẫu cho cả ba người nhà Mặc Hi.

Mặc Hi nở nụ cười, cũng trở về phòng của mình.

...

Ban đêm, rất đen rất tối, cả bầu trời chẳng có lấy nổi một vì sao, dù có đưa tay ra trước mặt cũng chẳng thấy nổi năm ngón.

Vốn đang ngủ trên giường, hay phải nói là tu luyện - Mặc Hi, đột nhiên mở mắt, trong ánh mắt lóe lên ánh tím, nhắm lại lần nữa, lại mở!

Màu tím!

Đôi con ngươi vốn đen bóng giờ lại biến thành màu tím, màu tím kia như đậm mà không đậm, như nhạt mà không nhạt, mới nhìn chỉ thấy giống như bảo thạch tím, càng nhìn càng thấy tinh mịn, nhìn không thấu, giống như lốc xoáy cuốn lấy hồn người, tỏa sáng lung linh.

Nhìn xung quanh, thân hình nhỏ đứng dậy, lấy từ trong tủ áo ra một bộ quần áo dài màu đen, thay ra, lại lấy ra một cái mặt nạ màu đen, liếc cũng biết là hàng làm theo yêu cầu, vừa vặn che thân hình nho nhỏ, nửa khuôn mặt và búi tóc của Mặc Hi, chỉ chừa lại đôi mắt.

Chuẩn bị xong tất cả, chớp mắt một cái, người bay ra khỏi cửa sổ, độ cao từ tầng hai với cô mà nói, đơn giản như đi trên đất bằng, đơn giản dứt khoát, như không có chút sức nặng nào cả, cả cơ thể như hóa thành một vệt đen vọt về phía trước.

Cửa sổ phòng Mặc Hi trùng hợp cũng hướng ra cửa sau, thân thể nhanh chóng lách qua bẫy rập, đến chân tường, đạp chân một cái, vọt lên không, lướt qua tường bảo hộ.

Mà, vừa cách biệt thụ một đoạn, đã thấy Mặc Hi khẽ ngừng, tiếp theo lại thấy ánh tím lóe lên dưới chân cô, thân thể biến mất, lại xuất hiện cách đó trăm mét, còn chưa tới nửa giây, lại biến mất, lại xuất hiện cách trăm mét nữa, tốc độ, thân pháp thật quý dị.

100m, bây giờ chỉ có thể một lần 100m, sau này nhất định sẽ xa hơn, nhanh hơn! Mặc Hi thầm tính toán.

Thân hình nhỏ màu đen hòa cùng bóng đen, khiến người ta khó có thể phát hiện.

Đại khái 10 phút sau, Mặc Hi dừng lại, vọt người lên, tới một nóc phòng, xem động tĩnh một căn nhà trước mắt.

Mà, chỗ cô hiện đang chú ý là chỗ ở của tập đoàn Hạo Hoa mà báo viết.

Cử động lần nữa, trốn qua ánh đèn đường sáng rọi, đáp xuống căn gác tối, đột nhiên thấy mắc cười, cô phát hiện, hình như từ lúc tới thế giới này thì biến đổi, giờ mình đang làm gì đây? Không tính từ khi quyết định giết người, diệt cỏ tận gốc, mà tính từ mới đầu, làm mọi thứ như một chuyên gia, chẳng lẽ mình có thiên phú làm sát thủ trời sinh?

Thêm nữa, bây giờ rõ là cô đang muốn giết người, vậy mà không chút sợ hãi, còn mong ngóng nữa, cô thật sự tự đại rồi?

Chương 68

Trở Sát

Thật ra cô tuyệt không biết là vì phương pháp tu luyện linh hồn và nguồn gốc lôi điện trong cô. Trước giờ cô đều tu luyện trong trạng thái không linh, đã quen loại tâm cảnh bình thản tĩnh táo kia, mà lôi chùng của lôi điện trong linh hồn cô như đang vô hình bảo vệ tâm trí cô, tựa như hồi năm cô một tuổi, khi kiểm tra trên quả cầu thủy tinh khiến cô hôn mê sau đó đột nhiên tỉnh lại, giúp cô gặp bất kì chuyện gì đều có thể tĩnh táo đôi mắt.

Dù đang nghĩ lung tung, thân thể cô vẫn thông thả hành động, linh cảm tản ra bốn phía, không sai, là linh cảm, từ khi Mặc Hi tự lấy tên này, khi còn là trẻ sơ sinh cô có thể nghe được suy nghĩ của Mặc Phạm và Chu Tiểu Trúc, cô vẫn thử tu luyện, mà ở trong sách cô từng thấy có viết về “Vực”. Ở trong vực, có trốn thế nào cũng không tránh khỏi ánh mắt của chủ nhân “Vực”, thông qua sự cố gắng không ngừng, cuối cùng cô cũng có thể cảm giác được những gì xảy ra trong một phạm vi nhất định, mọi thứ trở nên rõ ràng hơn nhiều, nhất là sau khi mở tử nhãn (đôi mắt tím).

“An Dĩ Mẫn, mày đã ác như vậy, thì đừng trách tao không khách khí!”

Tiếng đàn ông gào thét dội vào tai Mặc Hi, ngừng thở, tập trung tinh thần nghe đối thoại ở phía dưới.

“Cha, cha, còn con tiện dân kia nữa!”

“Ừ, cha biết, Kiến Vũ, cha nhất định sẽ báo thù cho con! Bắt con tiện dân kia tới cho con tra tấn!”

“Vâng!”

“Hừ hừ, cha đã mua người của liên minh sát thủ, dù sao cũng chẳng còn có gì, cho dù có mất hết những gì còn lại cũng phải cắn ngược lại bọn chúng một miếng!”

Ha ha, xem ra hôm nay mình đến đúng dịp, Mặc Hi nghe cuộc trò chuyện này, nghiêng người tiến về phía căn phòng đó, chuẩn bị ra tay, nhưng ngay lúc này, đột nhiên xuất hiện một giọng nam cười hi hi.

“Ha ha, chỉ sợ mày không có cơ hội này.”

Giọng nói này làm Hạo Hà kinh hoàng, la lên: “Ai?! Ra đây!”

Mặc Hi đang ẩn trong bóng tối cũng kinh ngạc, cô khá quen với giọng nói này.

Một dáng hình thon dài thông thả bước ra, người này chẳng che giấu gì, có thể thấy rõ được, khoảng 25 tuổi, lông mày dày mắt to, khuôn mặt điển trai, làn da không coi là trắng, nhưng nõn nà, tóc ngắn, trán cao, cho người ta cảm giác linh động, lúc này khóe miệng đang cười bốn cột, đúng là bồi bàn tại sảnh của sân huấn luyện, Lany.

“Mày?! Mày là ai?! Đến đây làm gì?” Hạo Hà cẩn thận nhìn Lany đang đứng trước mặt, cổ trần tĩnh hỏi, tay chấp sau lưng lại bí mật cử động.

“Ha ha, Hạo tổng tài không cần phải ra vẻ choáng váng, tôi à? Tôi đến dĩ nhiên là để giết ngài rồi.” Lany cười nói.

“Ha ha, đương nhiên tao biết, không phải là chó của An Dĩ Mẫn sao! Đi chết đi!” Hạo Hà đột nhiên hét to một tiếng, ánh cam trong tay lóe lên, ra tuyệt chiêu: “Loạn Vũ!”

Cùng có Dị năng hệ Kim như Hạo Kiến Vũ, trong không trung nháy mắt xuất hiện những lưỡi dao nhỏ như cánh hoa dày đặc, bay về phía Lany.

“Ha ha, lớn vậy rồi mà mới là Dị năng giả trung cấp, khó trách phải chết.” Giọng Lany mang theo sự xem thường, đưa tay ra trước mặt, ánh vàng hiện lên: “Khí Áp!”

Những lưỡi dao vàng vốn đang bay đi đồng loạt rơi xuống đất, toàn bộ găm xuống đất ba phần, có thể thấy lực sát thương của những lưỡi dao vàng cũng ngang với vẻ ngoài xinh đẹp của nó.

“Ha ha, mày thật sự cho rằng tao sẽ dốc sức Dị năng giả trung cấp mà liều mạng với Dị năng giả cao cấp như mày sao?” Bên tai truyền đến tiếng cười của Hạo Hà, liền thấy trong tay lão ta xuất hiện một quả cầu sáng, trong đó lóe ánh xanh lá, tựa như một trận cuồng phong thổi trúng người, thân thể Hạo Hà cũng được bao bọc bên trong, nháy mắt bay hướng bên ngoài.

“Dị khí?!” Lany kinh ngạc nói.

“Ba ba! Mang theo cả con với! Ba ba!” Hạo Kiến Vũ không có sức lực nằm trên mặt ghế tuyệt vọng gào lên, chỉ là không có ai ngó ngang tới, nhích người, lại không xong, kết quả ngã lăn xuống đất, thấy Lany nhìn về phía mình, vẻ sợ hãi ánh lên trong mắt, “Đừng giết tôi! Đừng giết tôi! Cầu xin ngài!”

Mùi hôi nước tiểu bay ra.

“Hừ!” Nhìn thẳng nhóc đầy chán ghét, tay Lany phát về phía hắn, ánh vàng lóe lên, thân thể Hạo Kiến Vũ bay về phía vách tường, đầu vỡ máu chảy, không có tiếng nào, chết lập tức.

Không thèm nhìn nó, đuổi theo Hạo Hà.

“Ha ha! Muốn giết tao? Đợi đây! Tao nhất định sẽ báo thù!” Ánh sáng xanh lá trong tay đã tan biến, Hạo Hà cũng đã dừng lại, nhìn quả cầu thủy tinh trong tay, “Lại cần ba ngày hấp thu năng lượng rồi.”

Đưa chân, chuẩn bị đi, đột nhiên phát hiện trước mắt có một bóng người nhỏ nhắn đen từ trên xuống dưới, cả kinh: “Mày, mày là ai?”

Cầu năng lượng của Hạo Hà đã dùng hết, lão lại không đoán được trước mặt là ai, lại là người của An Dĩ Mẫn chăng? Thế nhưng sao lần này lại che mặt?

Đứng trước mặt lão đúng là Mặc Hi, khi lão chạy trốn, Mặc Hi liền đuổi theo, thật ra lấy tốc độ của cô hoàn toàn có thể chặn lão ta lại từ nửa đường, chỉ là không muốn bị Lany phát hiện, mãi đến giờ mới xuất hiện.

Không lên tiếng, trực tiếp dùng hành động biểu đạt, tới trước lão chỉ trong nháy mắt, nắm tay dẫn tĩnh điện chi lực đâm về phía hắn.

“Ầm”, ánh cam lóe lên, một vách tường màu vàng xuất hiện, chặn lại nắm đấm của Mặc Hi.

“Rầm!”

Không bị vỡ, quá cứng.

Mặc Hi nhíu mày, nghiêng đầu, tránh qua lưỡi dao bắn đến, xoay người tới gần Hạo Hà lần nữa.

Sao Võ giả này có tốc độ nhanh như vậy!? Hạo Hà sửng sờ phát hiện tốc độ của Mặc Hi còn nhanh hơn cả tốc độ của Dị năng giả trung cấp hệ Phong.

“Rầm” lại là mặt tường màu vàng.

Hệ Kim có năng lực phòng ngự và công kích cao nhất trong ngũ hành, đây cũng là lí do hệ Kim đứng đầu ngũ hành.

Mà chính lúc này tới gần, Hạo Hà mới phát hiện đôi mắt tím kia, trong lòng kinh hoàng, có người có mắt tím sao? Hơn nữa tên này còn nhỏ như vậy, tốc độ lại nhanh đến thế, phải chăng là người được truyền thừa đặc thù?

Sao tự dung mình lại chọc trúng người nào rồi chứ? Hay là An Dĩ Mẫn tìm được một kẻ truyền thừa? Trong lòng Hạo Hà ghen ghét, không ai không muốn có người truyền thừa như vậy, đó là sự tồn tại cường đại lại quý dị.

“Phốc.”

Lại một quyền đánh xuống, thân thể Hạo Hà ngã xuống, phun ra một ngụm máu tươi.

Nhìn Mặc Hi đang thông thả tới gần mình, Hạo Hà biết không trốn khỏi cái chết, vừa mới đánh nhau xong, mà người trước mặt dường như không biết mệt mỏi, hơn nữa tốc độ lại cực nhanh, mình có thể kiên trì lâu như vậy chính là vì năng lực phòng thủ mạnh của Dị năng hệ Kim.

“Mày, mày là ai? Dù sao tao cũng phải chết, cũng nên để tao biết tao chết trong tay ai chứ?” Hạo Hà đau đớn nói.

Chương 69

Chân Thật

Mặc Hi nhìn ông ta, vẫn không nói gì như trước. A, chết ở trên tay ai? Ông không cần biết rõ. Tia chớp màu tím trong tay lóe lên, oành một tiếng, trong nháy mắt hướng về đan điền của ông ta, trong đôi mắt vẫn còn đang tròn to của Hạo Hà chỉ còn lưu lại âm thanh sợ hãi chưa biến mất, “Dị thánh...!?”

Trong tay lại là tia chớp phân tán bốn phía, toàn bộ hướng lên thân thể của Hạo Hà ở trên mặt đất.

“Xèo xèo!” Trong đêm tối, âm thanh này khiến người khác sờn hết cả gai ốc.

Một hồi, xác định một mảnh màu đen tro bụi trên mặt đất, bị gió thổi bay.

Đó là cái gì? Thấy trên mặt đất rơi xuống một chiếc nhẫn và một vật hình cầu, vật hình cầu thì cô biết, dị khí, vừa rồi Hạo Hà sử dụng dị khí, còn chiếc nhẫn kia là gì? Song, vật có thể ở cùng một chỗ với dị khí nhất định sẽ không tồi, đem hai vật thu vào, bỏ vào trong túi quần áo.

Không hề dừng lại nữa, Mặc Hi xoay người định rời khỏi, thế nhưng đúng lúc này, không khí xung quanh thân thể đột nhiên, nhanh chóng bị đè nén! Còn có giọng nói quen thuộc, “Phía trước là ai, chờ một chút, tôi không có ác ý gì!”

Con người co rụt một cái, Mặc Hi không để ý tới tiếng gọi của anh ta, vẫn tiếp tục phóng về phía trước, thế nhưng cũng bởi vì động tác này của cô, trước mặt thoáng một cái trong không khí là bức tường vô hình đánh đến, duỗi quyền nện ở phía trên.

“Phanh!!”

Mặc Hi lùi về một bước, không hướng về phía trước nữa, bởi vì phía trước cũng xuất hiện một người, một thân quần áo màu đen bó sát người, một cô gái dáng người gọi cảm giống như ma quỷ, cùng với mái tóc dài đen.

Mặc Hi cũng nhận ra người này, cô gái này chính là Mehg.

Thấy Mặc Hi dừng lại, Lany cười đi lên phía trước nói, “Chúng tôi thật sự không có ác ý, chỉ muốn biết ngài là ai, có nhìn thấy một người đàn ông vừa mới chạy qua đây không? Tôi cảm giác được hành tung của ông ta đến đây thì đã biến mất.” Con người hướng về chỗ cháy đen trên mặt đất nhìn một cái.

Không có ác ý?

Mặc Hi rõ ràng cảm giác được không khí xung quanh biến hóa, mặc dù rất cao hứng khi mình và An Dĩ Mẫn có ý nghĩ trăm thảo xử căn⁽¹⁾ giống nhau, thế nhưng tình huống bây giờ không phải mình muốn nhìn đến, không có nghĩ đến tốc độ của An ba ba cũng nhanh như thế, xem ra mình vẫn quá không hiểu rõ Dị năng giả cường đại của thế giới này rồi.

Quay người lại, nhìn về phía Lany, con người màu tím hiện ra rõ ràng trước mắt anh ta.

“Con mắt màu tím!?” Dù là Lany nhìn thấy đôi mắt này cũng sững sờ, đôi mắt xinh đẹp màu tím kia căn bản không phải cố ý biến thành, thế nhưng thậm chí có người có con mắt màu tím!? Hơn nữa, lúc vừa mới nhìn tới, anh ta thậm chí có chút thất thần trong nháy mắt.

Người này, không đơn giản! Any đưa ra kết luận, cũng bắt đầu trở nên cẩn thận, cười nói, “Vì sao ngài không nói gì, nếu như vậy xin mời ngài cùng đi với tôi gặp ông chủ của tôi, dù sao chuyện này vẫn phải làm cho rõ ràng, đối với ai đều tốt có phải không?”

Đi gặp An Dĩ Mẫn? Vậy không phải là mình hoàn toàn bị bại lộ?

Đương nhiên Mặc Hi không thể nào đáp ứng yêu cầu của Lany, càng thêm không thể nói chuyện, ai biết anh ta có thể nhận ra hay không, lắc lắc đầu, cô cũng không muốn động thủ với anh ta, không chỉ là bây giờ hai người đấu với một mình cô, hơn nữa vẫn là hai người Dị năng giả cao cấp, càng bởi vì bọn họ là người của An Dĩ Mẫn.

Chẳng qua là những người khác rõ ràng không nghĩ như thế, thấy Mặc Hi lắc đầu, đôi mắt của Lany tối thêm một chút, cười nói, “Vậy cũng chỉ có thể dùng những thủ đoạn khác mời ngài đi, còn mời ngài bỏ qua cho!”

Mặc Hi tập trung tinh thần trong nháy mắt, cô biết, cuộc chiến này sợ là khó tránh rồi, mặc dù trận đánh này thật sự có điểm oan uổng, có chút không đáng giá!

Cái gì!? Hoàn cảnh trước mắt đột nhiên biến đổi, vách tường màu lam nhạt, trang trí đơn giản, cửa sổ lớn sát đất, hướng phía ngoài nhìn lại là biệt thự, nhà lầu cao ngất, còn có xe chạy trên đường lớn.

Này... Đây là!?!?

Đôi mắt của Mặc Hi bỗng nhiên trợn to, nơi này!?!? Làm sao có thể!?

“Tiểu U! Còn ở đây nhìn cái gì? Mau xuống, vẫn còn giận dữ với ba ba sao?” Bên tai là giọng nói ôn hòa còn mang theo một chút bất đắc dĩ, giọng nói ở bên tai Mặc Hi vừa quen thuộc lại vừa khắc sâu trong lòng.

Khó khăn quay đầu, nhìn thấy được khuôn mặt kia, người phụ nữ xinh đẹp với dung nhan tú lệ mang theo khí chất cổ điển, búi tóc màu đen mềm mại búi phía sau đầu, tóc trên trán rũ xuống, chính là mẹ đời trước của cô, Tào Hình.

“Mẹ... Mẹ, mẹ!” Mặc Hi chỉ cảm thấy trong miệng bị kẹt cái gì đó, thanh âm thô ráp khó nghe.

“Haizz, con đứa bé này!” Tào Hình thở dài một hơi, đi tới trước người Mặc Hi, đưa tay sờ lên đầu cô, nhẹ nhàng ôn nhu vuốt ve, “Ba ba cũng vì muốn tốt cho con, tốt lắm, đi xuống đi, cùng ba ba của con nói chuyện cho rõ.”

Đỉnh đầu tiếp xúc đến cảm giác chân thật khiến cho Mặc Hi giống như tượng gỗ, không có bất kỳ phản kháng, mặc cho Tào Hình đem cô kéo đến dưới lầu, lập tức nhìn thấy cái bóng lưng trên sofa kia, tim đập gần như ngừng lại.

“Khải Hoa, Tiểu U đến.” Tào Hình gọi nhẹ một tiếng, liền kéo lấy Mặc Hi đến trước sofa.

Trương Khải Hoa cũng ngẩng đầu lên, vẻ mặt, hơi thở thư sinh kia xuất hiện ở trước mắt Mặc Hi, có chút nghiêm túc, thế nhưng con người kia rõ ràng là ôn nhu cùng bất đắc dĩ, “Hừ!” một tiếng.

“Ba ba...” Khuôn mặt này, khuôn mặt này, thân thái này, thật sự! Tất cả điều này, thật sự!! Mặc Hi tắc nghẽn kêu một tiếng.

Người Trương Khải Hoa khẽ run, gương mặt nhìn Mặc Hi, một hồi, cuối cùng thở dài một hơi, “Đến, Tiểu U, đến ngồi vào bên cạnh ba ba!”

Tào Hình dịu dàng buông tay, đẩy Mặc Hi ra.

Mặc Hi tự giác đi tới bên cạnh Trương Khải Hoa ngồi xuống, gần như tham lam nhìn khuôn mặt này, nhìn một chút Trương Khải Hoa, lại nhìn một chút Tào Hình, đây là thật sự!? Điều này thật sự là thật sao? Vì sao, vì sao bọn họ, tất cả đều không có chuyện? Tất cả mọi chuyện phát sinh với mình lại là chuyện thế nào?

“Tiểu U, ba ba cũng là vì tốt cho con, đối phương thật sự là một đứa bé tốt.” Trương Khải Hoa mở miệng, cuối cùng vẫn nói.

Lời nói này...

Chẳng lẽ...

“Cái gì đứa bé tốt?” Mặc Hi hỏi.

“Haizz, con vẫn không muốn.” Trương Khải Hoa thở dài một hơi, mấp máy môi, nói, “Chính là đứa bé của Thịnh gia, vị hôn phu ba ba chọn cho con, bất kể thế nào, con hãy đi gặp một lần nữa đi.”

Quả nhiên!

“Ba ba, hiện tại là ngày mấy?” Mặc Hi hỏi một đàng trả lời một nẻo, hỏi ngược lại.

Trương Khải Hoa có chút tức giận, “Con! Đứa bé này!!” Nhưng nhiều hơn là bất đắc dĩ, quay đầu đi.

“Tiểu U!” Tào Hinh cũng lên tiếng gọi một tiếng, liếc nhìn Trương Khải Hoa, liền đi tới bên cạnh Mặc Hi, sắc mặt có chút chỉ trích, “Con đây là thế nào? Còn tức giận sao? Hôm nay là mừng 5 tháng 7.”

“Mừng 5 tháng 7?” Mặc Hi hồi tưởng lại, mình rời nhà ra đi lúc đó là buổi tối mừng 4 tháng 7, chuyện này là thế nào, mặc dù biết Tào Hinh sẽ tức giận, nhưng cô phải biết rõ ràng, hỏi lại lần nữa, “Ngày hôm qua xảy ra chuyện gì?”

Ghi chú:

1. Trảm thảo xử căn: diệt cỏ phải diệt tận gốc, không để lại mầm gây tai họa.

Chương 70

Giả Dối

Quả nhiên, chỉ thấy đôi mắt của Tào Hinh rõ ràng lộ ra một tia tức giận, nhưng vẫn trả lời cô, “Ngày hôm qua Tiểu U cùng ba ba gây lộn bỏ chạy vào phòng không ra ngoài, không còn gì hỏi sao mà Tiểu U lại hỏi việc này.”

“Đi vào phòng rồi không ra ngoài nữa!?” Điều này... Thật sự là thật sao? Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện phát sinh với mình đều là giấc mộng, hay nói cách khác tất cả mọi chuyện bây giờ mới là giả dối, thế nhưng, vì sao cảm giác lại chân thực đến như thế, như thế khiến cho cô không nở...

Ba ba, mẹ, không chết... Thật tốt, như vậy thật tốt!!

“Con biết rồi, ba ba, mẹ không nên tức giận! Ngày mai Mặc Mặc sẽ đi gặp người con trai kia.” Mặc Hi cười nói, cô không nên chọc cho bọn họ tức giận nữa!

Nhưng mà, sau khi nói lời này xong, Mặc Hi sững sốt, Tào Hình và Trương Khải Hoa cũng sững sốt.

“Mặc Mặc?” Trương Khải Hoa cuối cùng quay đầu lại, lông mày hơi nhướn lên cao.

“Ha ha, con nói nhầm, dù sao con cũng đồng ý cuộc hôn nhân này, hai người không nên quan tâm nữa.” Trong lòng Mặc Hi run lên, trên mặt vẫn cười nói.

“Thật?” Trương Khải Hoa vừa nghe, trên mặt có chút kinh dị cùng cao hứng, “Làm sao đột nhiên lại đồng ý?”

“Ha hả, không có gì, chẳng qua là ba ba, mẹ nhất định sẽ không để Mặc... con chịu thiệt, hơn nữa ba ba, mẹ nói người kia không tệ mà có phải không? Như vậy gặp lần nữa cũng không có cái gì.” Mặc Hi bình tĩnh trả lời, có thể để bọn họ vui vẻ, một hôn nhân nho nhỏ lại có quan hệ gì? Hơn nữa cũng không nói sẽ phải kết hôn bây giờ, chẳng qua là gặp mặt mà thôi.

“Ừ.” Đối với câu trả lời của Mặc Hi, Trương Khải Hoa chỉ trầm giọng trả lời một câu, cũng không có phản ứng gì khác, nhưng mà Mặc Hi có thể nhìn ra được, kỳ thật ông rất vui vẻ.

Tào Hình nhìn hai người cũng cười, đối diện Trương Khải Hoa cười nói: “Còn giữ vẻ mặt nặng nề làm gì a? Vui vẻ liền vui vẻ, e rằng đang cười a?”

Trương Khải Hoa không có nói chuyện, chẳng qua khoe miệng kia đích xác là cong lên.

Một ngày cứ hồ đồ trôi qua như vậy, đến khi Mặc Hi trở lại trên giường trong phòng mình, vẫn cảm thấy giống như ở trong mơ như trước.

Rốt cuộc...

Đây là giấc mơ, hay đó là giấc mơ?

Từ trên giường bò dậy, đến cái gương trước mặt, trong gương là khuôn mặt mà mình vừa quen thuộc và xa lạ. Khuôn mặt 15 tuổi, đưa tay, ở trên khuôn mặt nhỏ cầu một cái, thật sự rất đau.

Tất cả mọi chuyện chỉ là giấc mơ sao? Vì sao... lại chân thực như vậy, khắc sâu như vậy.

Mặc Hi, tên của mình, Trương U, cũng là tên của mình, rốt cuộc bây giờ mình là ai đây!?

Lần nữa trở lại trên giường, đôi mắt dần dần nhắm lại.

Buổi trưa, ngày thứ hai, sau khi Mặc Hi mặc tốt tất cả, đã bị Tào Hình đưa lên xe, trước khi cô đi bà còn nói, “Đi chơi vui vẻ.”

Mặc Hi gạt đầu, cửa xe đã đóng, tài xế chậm rãi chạy.

Tay tránh lấy đầu, tựa vào cửa sổ xe phía trước, nhìn cảnh vật quen thuộc ngoài cửa sổ vụt qua nhanh chóng, vì sao lại có cảm giác ly biệt?

“A An.” Mặc Hi không có quay đầu, gọi nhẹ.

“Dạ, tiểu thư.” Bên tai truyền tới tiếng tài xế cung kính trả lời.

“...” Mặc Hi không có nói chuyện, thân thể đột nhiên chấn động, nhìn ngoài cửa sổ con người dần dần mê man.

Vừa rồi, cô chỉ gọi một tiếng theo thói quen.

Nhưng mà, tài xế lại trả lời.

Cô nhớ kỹ, tài xế nhà cô, rõ ràng không gọi A An, rõ ràng, gọi bác Hồng.

Quả nhiên...

Là, giả dối sao?

Dù là... Không nữa!

Khẽ nhắm đôi mắt lại, sau đó mạnh mẽ mở ra lần nữa, ti chớp màu tím lóe lên, cảnh sắc trước mắt bắt đầu hỗn loạn, vừa mới là lời nói của cha mẹ, đám người bên đường, tất cả đều xảy ra dao động, giống như là một bộ phim quay chậm.

Sau đó, linh hồn lóe ra cũng là một trận sáng lóa, cảnh cáo nguy hiểm đang đến gần, tất cả mọi chuyện trước mắt kết thúc là cảm giác “Cách cách”, giống như thủy tinh, phá thành mảnh nhỏ.

Xuất hiện ở trước mắt là đường phố chìm trong bóng tối như trước, còn không có đợi cô phản ứng lại, thân thể đã ngã bay ra ngoài.

“Phốc!” Máu tươi phun ra ở trong không khí, đau đớn kịch liệt khiến cô cong người lên.

Mà, cũng bởi vì điều này, khiến cho cô hoàn toàn tỉnh táo lại. Chẳng quan tâm đến thứ gì khác cả người lăn một vòng sang bên phải, chỉ thấy cô vừa mới ở chỗ kia hiện tại chỗ đó trông không chỉ còn bóng tối, mà phát ra đòn công kích này chính là Mehg.

Thấy vũ khí trong tay kia giống như cung chữ thập, phía trên phát ánh sáng chói lọi, rõ ràng giống dị khí.

Phiền toái.

Thực lực của hai người đó cũng không phải dễ dàng đối phó như vậy! Thế nhưng bất kể thế nào cũng không thể bị bọn họ phát hiện.

Không chế năng lượng trong thân thể nhằm giảm bớt thương thế của cơ thể, tay trái đưa vào trong tay áo đen của tay phải, bí ẩn hướng về phía trước mặt ẩn nút xoay tròn.

Trọng lực giải trừ!

Hoàn toàn lên tinh thần nhìn hai người trước mắt, đồng thời cũng tìm cơ hội rời khỏi.

Cùng chung ý nghĩ với Mặc Hi, Lany cũng cẩn thận hơn, anh không có nghĩ đến Mặc Hi ở trong không gian ảo giác của Mehg tỉnh lại nhanh đến như thế, đừng thấy Mặc Hi ở bên trong trải qua thời gian dài như vậy, kỳ thật ở bên ngoài cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, chỉ sợ Mặc Hi đã trúng một chiêu của anh, thậm chí đã bị thương, anh cũng không dám buông lỏng cảnh giác.

Không biết rõ địch nhân mới đáng sợ, bây giờ chính Lany chính cũng đoán không ra thực lực của Mặc Hi.

Ba người cứ giữ thế giằng co như vậy, ai cũng không hề động.

Cảnh tượng lại biến đổi một lần nữa, lần này là hình ảnh của Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, chẳng qua là có kinh nghiệm của lần trước, chiêu số như vậy còn có thể dùng sao?

Đôi con ngươi của Mặc Hi vẫn phát ra ánh sáng màu tím, giữ vững tâm tình, liền bài trừ tất cả mọi chuyện, mà trong lúc thanh tĩnh cuối cùng cô cũng phát hiện nguyên nhân, mùi thơm, không sai, mùi thơm từ trên người Mehg phát tán đi, lại nói, bọn cô cũng không biết dị năng của Mehg là cái gì, xem ra chính là cái này, lợi dụng mùi thơm để khiến người ta sinh ra ảo giác!

Mà một đoạn ảo giác này giống như một đạo pháo khai chiến, chiến tranh bắt đầu.